

Udvalgte kunstnere

Jenny Holzer (f. 1950) er en amerikansk kunstner. I over fyrré år har hun delt sine budskaber og bekymringer i offentlige rum og på store udstillinger verden over. Hendes værker har været vist blandt andet på Times Square, Venedig Biennalen, Guggenheim-museerne i New York og Bilbao samt Louvre Abu Dhabi. Holzer arbejder med tekst som sit vigtigste medie – uanset om det er trykt på en T-shirt, indgraveret på et relief eller vist på et elektronisk billboard. Det offentlige rum spiller en central rolle i hendes kunst. Hun begyndte i 1970'erne med at hænge plakater op i New Yorks gader, og siden har hun skabt lysprojektioner på bygninger og landskaber verden over. Hendes værker udfordrer uvidenhed og vold ved hjælp af humor, venlighed og mod. Hun har modtaget en række prestigefyldte priser, herunder den gyldne løve ved Venedig Biennalen i 1990, World Economic Forum's Crystal Award i 1996 og det amerikanske udenrigsministeriums International Medal of Arts i 2017. I 2016 blev hun udnævnt til officier i Frankrigs Ordre des Arts et des Lettres, og i 2024 blev hun hædret af Time Magazine som en af årets 100 mest indflydelsesrige personer. Holzer har æresgrader fra flere anerkendte universiteter, heriblandt Williams College og Rhode Island School of Design. Hun bor og arbejder i New York.

Suzanne Lacy (f. 1945) er en amerikansk kunstner og aktivist, der arbejder i krydsfeltet mellem performance, social praksis og feministisk kunst. Siden 1970'erne har hun skabt stedspecifikke og deltagerbaserede værker, der adresserer emner som køn, vold, racisme og social retfærdighed. Hendes projekter involverer ofte samarbejde med lokalsamfund, politikere og aktivister for at skabe dialog og synliggøre marginaliserede stemmer. Blandt hendes mest kendte værker er *Three Weeks in May* (1977), der satte fokus på voldtægt mod kvinder i Los Angeles og *The Crystal Quilt*, (1985-7) om kvinders aldring. Lacy har udstillet sine værker på nogle af verdens mest anerkendte museer, blandt andre Tate Modern, MoMA, San Francisco Museum of Modern Art (SFMOMA), The Whitney Museum of American Art og i offentlige rum fra Brooklyn til Quito, Ecuador, og er anerkendt som en pioner inden for socialt engageret kunst.

Alfredo Jaar (f. 1956) er en chilensk kunstner, arkitekt og filminstruktør kendt for sine politisk engagerede værker, der behandler magt, medier og menneskerettigheder. Gennem installationer, fotografi, video og offentlige interventioner udforsker han globale kriser, censur og de usynlige strukturer, der former vores samfund og verdenssyn. Et af hans mest betydningsfulde værker, *The Rwanda Project* (1994–2000), fokuserer på verdensmediernes manglende repræsentation af folkemordet i Rwanda. Jaars arbejde har været præsenteret to gange på Documenta, fire gange både på Venedig- og São Paulo-biennalerne samt i store soloudstillinger på museer verden over, herunder Guggenheim Museum, Tate Modern og Centre Pompidou.

Wolf Vostell (1932–1998) var en tysk kunstner og en af pionererne inden for Fluxus-bevægelsen, video og happenings. Hans værker kombinerer maleri, skulptur og performance med en kritisk tilgang til massemedier, krig og forbrugerskema. Vostell er kendt for sin brug af forstyrrende og destruktive teknikker, såsom betoning af dekonstruktion i hans *Dé-coll/age*-værker, hvor han rev, fjernede og manipulerede eksisterende billeder og materialer for at afsløre de skjulte lag og underliggende betydninger, ofte som en kritik af medielandskabet. Hans kunst adresserer blandt andet kollektive traumer, især Anden Verdenskrig og den kolde krig. Hans værker har været udstillet internationalt på blandt andre Centre Pompidou, Museo Reina Sofía og Berlinische Galerie.

Gordon Matta-Clark (1943–1978) var en amerikansk kunstner, der er mest kendt for sine banebrydende værker inden for land art og arkitektur, hvor han kombinerede skulptur, installation og performance. Han blev berømt for sine såkaldte "cuttings," hvor han fysisk skar, rev og manipulerede bygningers strukturer, hvilket skabte en dialog mellem rum, tid og ændringer i bygningsmiljøet. Et af hans mest kendte værker, *Splitting* (1974), involverede, at han skar en bolig i to, og dermed både reflekterede over de fysiske og rumlige forhold og sociale strukturer, bygninger repræsenterer. Matta-Clark var også optaget af urbaniseringens indflydelse på samfundet og skabte værker, der kritiserede den industrielle og kommercielle udnyttelse af byen. Han har blandt andet udstillet på MoMA, Whitney Museum of American Art og The Guggenheim Museum samt på Centre Pompidou, Tate Modern, Documenta og Museo Reina Sofía i Madrid.

Heidi Bucher (1926–1993) var en schweizisk kunstner, der er kendt for sine poetiske værker, der udforsker kroppen, rum og transformation. Hun er mest berømt for sine *Hautarbeiten* (hudarbejder), hvor hun brugte latex til at skabe aftryk af vægge, døre og objekter, som hun derefter præsenterede som skulpturer. Denne teknik symboliserer forholdet mellem mennesket og det fysiske rum. Buchers værker undersøger temaer som intimitet, sårbarhed og adskillelse af det personlige og offentlige. Hun har blandt andet udstillet på Kunsthalle Zürich og Centre Pompidou.

Rosemary Mayer (1943–2014) var en amerikansk kunstner, der var en central del af den feministiske kunstscene i 1970'erne. Hun er bedst kendt for sine skulpturelle værker og installationer, hvor hun brugte stof, snore og papir til at skabe lette, næsten svævende strukturer, der refererede til forfølgelse, tidens gang og kvinders historie. Hendes arbejde var inspireret af barokke former, mytologi og litteratur og udfordrede traditionelle skulpturelle materialer og metoder. Mayer var også engageret i eksperimenterende sprogkunst og dagbogsskrivning, hvilket supplerede hendes visuelle praksis. Hendes værker har været udstillet internationalt, blandt andet på Kunsthalle Basel, The Whitney Museum of American Art og Lenbachhaus i München.

Hi Red Center var et japansk kunstnerkollektiv, der var aktivt i 1960'erne og bestod af **Genpei Akasegawa**, **Natsuyuki Nakanishi** og **Jirō Takamatsu**. Gruppen var en del af den avantgardistiske eksperimentelle kunstscene i Japan og var kendt for deres happenings, performancekunst og interventioner i offentlige rum. De udfordrede grænserne mellem kunst og hverdagsliv ved at skabe absurde, samfundskritiske aktioner, ofte med en humoristisk eller satirisk vinkel. Et af deres mest kendte værker, *Shelter Plan* (1964), involverede en offentlig inspektion af et imaginært luksusbombskjul i en tid præget af koldkrigsfrygt. Hi Red Center var nært forbundet med Fluxus-bevægelsen og har haft retrospektive udstillinger på museer som MoMA, Tokyo Metropolitan Art Museum og Centre Pompidou.

Ewa Partum (f. 1945) er en polsk koncept- og performancekunstner, der var en pioner inden for feministisk kunst i Østeuropa. Hendes arbejde udforsker sprog, kroppen og politiske strukturer gennem performance, poesi og installationer. Partum blev kendt for sine *Aktiv Poesi*-værker, hvor hun spredte bogstaver i landskaber eller byrum for at symbolisere opløsningen af fastlagte betydninger. I hendes performances brugte hun ofte sin egen nøgne krop som et redskab til at kritisere patriarkalske normer og censur, hvilket var særligt radikalt i det kommunistiske Polen. Hun har blandt andet udstillet på Documenta, Centre Pompidou og Museum of Modern Art i Warszawa.

Pope.L (f. 1955) er en amerikansk koncept- og performancekunstner, kendt for sine radikale, ofte fysisk krævende værker, der udforsker race, fattigdom og magtstrukturer i det amerikanske samfund. Han er især berømt for sine crawl-performances, hvor han har kravlet gennem byrum iført jakkesæt eller Superman-kostume som en kommentar til sociale og politiske uligheder. Hans praksis spænder over performance, installation, maleri og tekstbaserede værker, der ofte balancerer mellem humor, absurditet og skarp samfundskritik. Pope.L har udstillet sine værker på blandt andet på MoMA, Tate Modern, Contemporary Arts Museum Houston og Whitney Museum of American Art samt på Venedig Biennalen og Documenta.

Ibrahim Mahama (f. 1987) er en ghanesisk kunstner, der arbejder med installation, skulptur og arkitektoniske interventioner for at udforske temaer som global handel, migration og arbejdsstyrkens historie. Han er især kendt for sine monumentale installationer, hvor han beklæder bygninger med slidte jutesække, der tidligere er blevet brugt til at transportere kakao og kul. Disse sække bærer spor af deres rejse gennem økonomiske systemer og bliver et symbol på både kapitalistiske strukturer og kollektivt arbejde. Mahama engagerer ofte lokalsamfund i sine projekter og undersøger, hvordan materialitet og historie er forbundet. Han har udstillet på blandt andet Documenta, Venedig Biennalen og Tate Modern.

Theaster Gates (f. 1973) er en amerikansk kunstner, aktivist og byplanlægger, der arbejder i krydsfeltet mellem kunst, arkitektur og social forandring. Hans praksis fokuserer på genanvendelse af materialer, historiefortælling og fællesskabsopbygning, ofte i form af store installationer og rumlige interventioner. Gates er kendt for projekter som *Dorchester Projects* i Chicago, hvor han har omdannet forladte bygninger til kulturelle centre og arkiver for afroamerikansk historie. Hans arbejde trækker på både håndværkstraditioner og byplanlægning for at skabe kunst, der har en reel social effekt. Han har udstillet sine værker internationalt, blandt andet på Documenta, Venedig Biennalen og Tate Modern.

Jeremy Deller (f. 1966) er en britisk koncept- og samtidskunstner, kendt for sine sociale og historiske interventioner, der ofte involverer samarbejde med forskellige samfundsgrupper. Hans kunst blander performance, video og installation for at udforske klasse, populærkultur og politiske bevægelser. Et af hans mest berømte værker, *The Battle of Orgreave* (2001), rekonstruerede en konfrontation mellem minearbejdere og politi under Storbritanniens minestrejke i 1984. Deller arbejder ofte med musik, subkultur og kollektiv erindring i sine projekter. Han har blandt andet udstillet på Tate Modern, Centre Pompidou og Venedig Biennalen.

Danh Vo (f. 1975) er en dansk-vietnamesisk kunstner, hvis praksis kredser om identitet, migration, kolonialisme og historiefortælling. Hans værker er ofte sammensat af fundne objekter, historiske dokumenter og personlige genstande, som han dekonstruerer for at undersøge magtstrukturer og kulturel arv. Han er kendt for værker som *We the People* (2011–2016), en rekonstruktion af Frihedsgudinden i fragmenter, der reflekterer over nationalisme og globalisering. Vo arbejder i spændingsfeltet mellem det personlige og det politiske, hvor han væver sin egen familiehistorie ind i større historiske narrativer. Han har udstillet på museer som Guggenheim Museum og Centre Pompidou og deltaget i Venedig Biennalen.

Michael Rakowitz (f. 1973) er en amerikansk kunstner med irakisk-jødiske rødder, kendt for sine skulpturer, installationer og offentlige projekter, der forbinder politisk historie, migration og kulturarv. Hans arbejde trækker ofte tråde til arkæologi, krig og tab, hvor han genfortæller forsvundne eller ødelagte historier gennem kunstneriske rekonstruktioner. Et af hans mest berømte værker, *The Invisible Enemy Should Not Exist* (2007–), genskaber ødelagte artefakter fra Irak-krigen i papir-maché lavet af mellemøstlige fødevareremballager. Rakowitz arbejder også med mad og sociale interventioner for at skabe dialog om kulturarv og geopolitik. Han har udstillet på blandt andre Documenta, Tate Modern og MoMA.

DIS er et New York-baseret kunstkollektiv, grundlagt i 2010 af **Lauren Boyle**, **Solomon Chase**, **Marco Roso** og **David Toro**. De arbejder på tværs af kunst, medier og kritisk diskurs og blev først kendt for *DIS Magazine* – en online platform, der forenede mode, kunst og teori med en skarp, satirisk tilgang. Siden har de udvidet deres praksis til kuratering, videoproduktion og immersive installationer. DIS har udstillet på en række anerkendte institutioner verden over, herunder MoMA PS1 (New York), New Museum (New York), Kunsthalle Wien, Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris og Stedelijk Museum (Amsterdam). I 2016 kuraterede de den 9. Berlin Biennale, hvor de udfordrede traditionelle udstillingsformater med fokus på digital æstetik og politisk kritik. Deres videoplatform *DIS.art* udforsker desuden emner som forbrugerkultur, mediestrømme og neoliberale ideologier gennem både eksperimenterende og læringsbaseret indhold.

Maria Hassabi (f. 1973) er en græsk-cypriotisk amerikansk koreograf, performer og billedkunstner. Siden begyndelsen af 2000'erne har hun udviklet en unik kunstnerisk praksis baseret på forholdet mellem den levende krop, det stillestående billede og det skulpturelle objekt. Hendes værker reflekterer over tid og den menneskelige figur, samtidig med at hun anvender en række forskellige medier for at understrege kompleksiteten i formel organisering. Hun har blandt andet udstillet på institutioner som Tai Kwun Contemporary i Hongkong, Secession i Wien, Performa Biennalen i New York, K20 i Düsseldorf, Documenta14 i Kassel, MoMA i New York, LUMA Arles, Centre Pompidou i Paris, Walker Art Center i Minneapolis, Hammer Museum i Los Angeles og på den 55. Venedig Biennale (2013).

Hélio Oiticica (1937-1980) var en af Brasiliens mest indflydelsesrige kunstnere og har haft stor betydning for brasiliansk samtidskunst. Oiticica er især kendt for sine partecipatoriske værker, sine "environs" og sin indflydelse på Tropicalia-bevægelsen. Hans værker er repræsenteret i samlinger på blandt andet Inhotim Centro de Arte Contemporânea i Brasilien, Los Angeles County Museum of Art, Museo de Arte Reina Sofia i Madrid, Museu de Arte Moderna i Rio de Janeiro, Museum of Fine Arts i Houston, Museum of Modern Art i New York, Tate Modern i London, Walker Art Center i Minneapolis samt Guggenheim Abu Dhabi.

Lawrence Lek (f. 1982) er en britisk kunstner og filmskaber med malaysisk baggrund. Han forener arkitektur, spil, video, musik og fiktion i et stadigt ekspanderende filmisk univers. Gennem det seneste årti har Lek inkorporeret elementer som videospil og computergenereret animation i stedspecifikke installationer og digitale miljøer, som han beskriver som "tredimensionelle collager af fundne objekter og situationer." Hans værker er blevet vist på The 20th Biennale of Sydney: Ten Thousand Suns, MUSEION i Bolzano, Shenzhen Museum of Contemporary Art and Urban Planning, Ludwig Museum i Budapest samt Leeum Museum of Art i Seoul.

Göksu Kunak (de/dem, f. 1985) er en Berlin-baseret tyrkisk kunstner, forfatter og forsker, der arbejder på tværs af performance, installation og tekst. Siden begyndelsen af 2010'erne har de udviklet en særegen praksis, der undersøger kronopolitik, hybride narrativer og krydsfeltet mellem samtidens livsstile og ikke-vestlige dramaturgier. Kunaks værker er blevet opført og udstillet internationalt og tager temaer som orientalisme, hetero-patriarkalske strukturer og spekulative fremtider op. Deres projekter er blevet præsenteret på anerkendte scener og institutioner, herunder Performa Biennial i New York, Neue Nationalgalerie i Berlin, Bergen Assembly i Norge, Sophiensæle Theater i Berlin, KW Institute for Contemporary Art i Berlin, Centre d'Art Contemporain i Genève og Pilevneli Gallery i Istanbul. Kunak vandt Akademie der Künste (Kunstpreis) Berlins Kunstpreis 2025 for Performing Arts.